

Dojmy z Japonska.

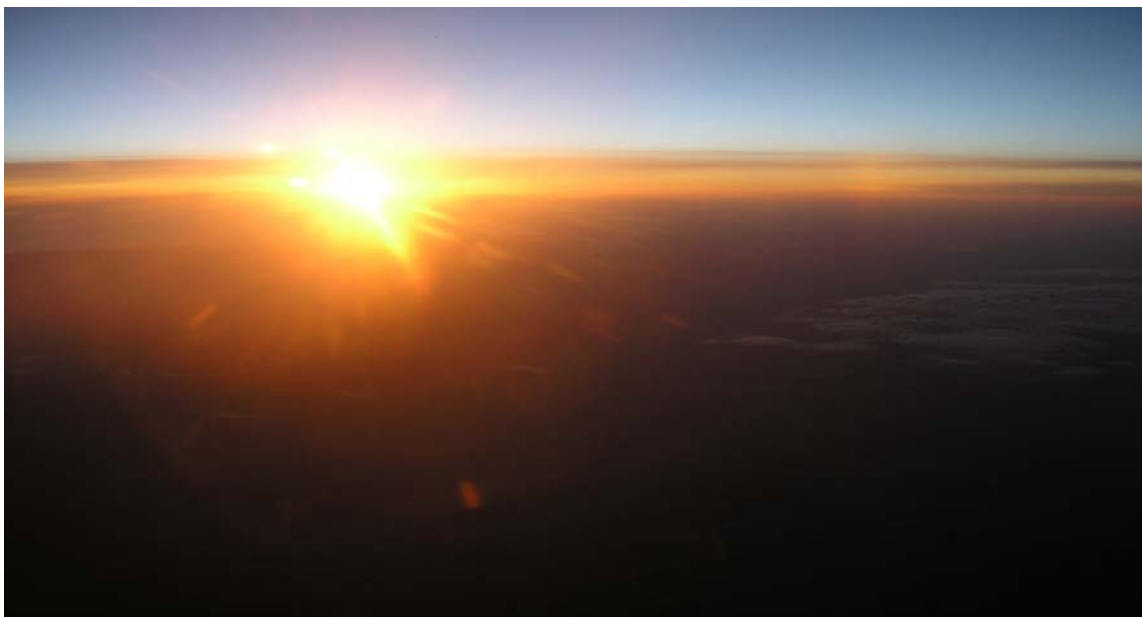
Neděle, 1.6.2008

Opět v Japonsku! Tak by se měl jmenovat tento deník. Nicméně, i když „opět“, zdá se, že to bude *opět* nezapomenutelné. Japonsko, i když malé, má tolik příjemných tváří, že si Vás vždy získá. Proslulá japonská přívětivost, ochota a úslužnost, zdvořilost a pořádek. Ale po pořádku.

Cesta byla příjemná, možná hlavně proto, že jsem tentokrát necestovala sama. Invaze Čechů do Japonska, vedená „Mariánkou matkou pluku“: Moji studenti Nikola, Tomáš a Michal byli výborní, dokonce jsem ve vlaku ani nepracovala a cesta z Ostravy do Vídně utekla tak rychle, že jsme se ve Vídni divili – „to už jsme tady“? Busem na letiště, tam opět osvědčená „Gulasch Suppe“ se zemlí, a pak už jsme se jenom divili, kam ta fronta vede? Ouha, to je na naše letadlo. A i když mi nebylo vůbec jasné, jak se ten obrovský dav může do letadla vejít, nakonec jsme se všichni naládovali do letadla „nach Tokyo“. Já jsem trochu sobecky šla první, abych si zajistila místo u stěny. To je totiž jediné sedadlo, kde si člověk může natáhnout nohy – zvedne je a opře o stěnu před sebou. Podářilo se, kluci měli řadu 15 a já řadu 10 – u stěny. Pavel tentokrát překvapil, nikde nebloudil a zatímco my ještě čekali v té beznadějné frontě, on už byl v gate! Ale měl tím pádem také jiné sedadlo – u okna. (Což mi vůbec nevadilo.)

No a pak 11 hodin strávených v té létající potvoře. Ale opravdu, tentokrát to uběhlo jako voda. Podářil se mi objev, že ta sluchátka a video, kterými jsem vždy „hrdě“ opovrhovala, jsou užitečná! No, já jimi opovrhovala spíše proto, že jsem netušila, jak to uvést do chodu. Tentokrát seděl vedle mne vlevo jeden velice ochotný mladý Japonec, který vždy beze slova někde něco zmáčkl, a ono to šlo (vpravo seděl nerudný Japonec, který celou cestu spal – asi nebyl nerudný, jenom unavený). No a v tom videu, kterým jsem přece jen opovrhla, jsem našla kanál, kde člověk vidí na mapě, kudy letadlo právě letí (to můžete vždy) a navíc tam celou cestu hráli pěknou muziku. Klasiku: Mozart, Haydn, Beethoven, Čajkovskij, Debussy, ... Dle tohoto výčtu to vypadá jako pěkná směsice, ale program byl volen citlivě a byl tak akorát na příjemné podřímávání.

Stihla jsem pročíst znovu Gödela „Undecidable“ v originále, abych mohla odpovědět na ten divný dotaz, proč tam má Gödel axiom V. A stejně to nechápu, tedy ne Gödela, toho snad chápu, ale ten dotaz ne. Ten axiom je naprosto v pořádku. Tak jsem střídala Gödela s Einsteinem – mám výbornou knihu, která naprostému laiku jako jsem já vysvětlí, jak to Einstein myslel. Fascinující četba, průvodce tou magií, jakou je moderní fyzika. No uznejte, není to paráda? Kde jinde najde člověk 11 hodin ničím nerušeného času, aby se mohl bavit Gödelem a Einsteinem bez výčitek svědomí, že by měl raději opravovat písemky studentů, chystat další přednášku, nebo vůbec dělat něco užitečného, než v letadle? A k tomu Vám ještě hrají do ucha pěknou klasiku. Tak tedy – je 10 večer našeho času (tj. 5 ráno japonského) a přilétáme do „Země vycházejícího slunce“:

A už jsme v Tokyu! Letadlo dosedlo klidně, ale pak. Nejdříve půl hodiny rolovalo a rolovalo, a ne a ne nás pustit ven. A pak jsme stáli další nejméně půl hodiny ve frontě: Japonci zavedli novou proceduru, na letišti snímají otisky prstů a fotografují, než vás vpustí do země. Že by ten terorismus dorazil už i sem? Konečně jsme byli vpuštěni, konečně vyzvedli zavazadla, a konečně se dostali ven na čerstvý vzduch, abychom si mohli zapálit! A tentokrát jsem v tom nebyla sama, Michal i Tomáš kouří také. (No, neměla bych dávat takový špatný příklad svým studentům, ale oni říkají, bez cigarety by to snad ani nebyla Doc. Duží.)

Na letišti v Tokyu jsme potkali spoustu dalších známých, což bylo velice milé, takže vše probíhalo bez problému. Jako prvního jsem uviděla Rollanda Hausera, který v té památné chvíli, když jsme havarovali u severního pólu v Laponsku se sněžným skútreem, a byli naprosto ztraceni v bílé pustině a ve mně byla malá dušička (jak říká Nohavica – „bobky u pr...“), zvolal „Life is beautiful“! Tak jsem na něj zavolala „Life is beautiful“, a pak už jsme uviděli Petera a Jardu, kteří přiletěli přes Paříž. Našli jsme správný autobus, tedy autobusem do Tsukuby, a ještě 10 minut pěšky, a už jsme v hotelu.

Je poledne, a teď jdeme na procházku, protože jsme všichni tak unavení, že se nic jiného rozumného dělat nedá. Dle mých zkušeností, i když člověk dvě noci nespál, je lépe nejít spát a vydržet to až do japonského večera, aby se režim srovnal. Jinak hrozí těžký „jet-lag“ (kterému se já stejně nevyhnu).

A už jsme tady, na letišti v Tokyu jsme si dali perfektní čerstvou šťávu z pomerančů (Michal, Tomáš a Pavel):

Pavel se divil, kdo je ten člověk s copánkem na bradě? (No přece Nikola). A on se také učí *TIL-Script*? (Ne, on to vymýšlí dle mých instrukcí a implementuje, jeden z nejlepších studentů):

No nic Pavle, nesuď podle kabátu, nýbrž dle vnitřku (pravda, ale kdo tam vlezte?), neboli „on nosí uvnitř své krásy květ“. A už jsme v Tsukuba. Na té další fotce je hotel Okura Frontier, my ale bydlíme v Okura Frontier Epochal.

Nicméně, venku jsme tam uviděli Japonskou křesťanskou svatbu, kterou jsme našli dle zvuků Wagnera (co jiného než Lohengrin, že), tak jsem to musela vyfotit:

Město je plné zeleně, čisté a úpravné, moderní architektura (moc pěkná) a hodně parků. V parcích je dále hodně rybníčků a v nich hodně, ale opravdu hodně rybiček:

Japonci si potrpí na kosmické rakety, a Pavel také:

Večer jsme absolvovali první večeri zde v Tsukuba. Dlouho jsme hledali restauraci, až jsme nakonec zakotvili v naší hotelové. A pak rychle do postele, protože ráno jsme naplánovali výlet

na Mt, Tsukuba. Navíc musíme ještě koupit jízdenky na zpáteční autobus, stihnout se vrátit zavčas na registraci a první oficiální konferenční večeři. Navíc, prostě, je toho hodně a já jsem mrtvá. (Pavel se jako vždy nemohl dostat do svého pokoje a tvrdil, že to prostě *nejde* – tak jsem mu to odemkla. Elektronický klíč přeci už zná.)

Pondělí, 2.6.2008

Výlet se úžasně vydařil! Začalo to sice zajímavě, neboť jsme nejprve hledali ten správný autobus, a poté jsem se hnala k řidiči, že bych ráda zaplatila. Řidič rezolutně protestoval a ostatní cestující (Japonští důchodci na výletě – jak to komentoval Jarda Pokorný) se strašně řehkali. Nevím, co jim připadalo k smíchu, asi moje úporná snaha nejet zadarmo. Nakonec jsem to vzdala, i když Pavel nadále protestoval, že nechce jet na černo. To už mě naštvalo, tak jsem mu řekla, tak si to běž zaplatit sám (on totiž zapomněl peníze a byl závislý na mně – jsem to ale potvora, že). Je to těžké, když se člověk s těmi Japonci vůbec nedomluví. Ale při příjezdu na místo se to vysvětlilo. Platí se až tehdy, když vás řidič doveze na místo určení – to není špatné, že, co kdyby vás dovezl někam jinam, nebo vůbec nedovezl?

Zašli jsme do Informačního centra, kudy dále, ale tam jsme se nic nedověděli, neboť místní informační dámy neuměly anglicky. Tak jsme se alespoň vyfotili, česká vrcholová výprava na horu Tsukuba (ještě zde chybí Nikola, ten to fotí):

Ještě to musím upřesnit, Mt. Tsukuba jsou vlastně dva kopečky: Mantaisan a Nyotaisan. Oba asi 870 m vysoké (no ten druhý je o 7 m vyšší), ale jelikož Japonsko jsou ostrovy sopečného původu, i takovéto kopečky zde vypadají velice vysoké a impozantní. Navíc, Jarda rozhodl, že nahoru půjdeme pěšky, což se ukázalo být docela (ne)rozumné rozhodnutí. Trvalo nám to skoro 2 hodiny, než jsme se vyškrábali nahoru, protože převýšení činilo asi 500 metrů, náročným kamenitým a blátivým terénem. Prostě jsme přelézali obrovské kameny, mezitím se brodili blátem, hrozně to klouzalo, až jsme měli strach o Pavla. Ale ten se držel jako mladík, a nakonec největší problémy měl evidentně nejmladší z nás, Michal (asi díky chybnému oblečení). Ovšem,

po pořádku. Dříve než jsme se vydali na tento strašlivý výstup, prohlédli jsme si dole Svatyni (šintoistická) a Temple (buddhistický). Nejprve ta Svatyně:

Peter Vojtáš chtěl fotku pro manželku:

A já pro sebe:

Tak, a jdeme hledat ten Temple, i když nevíme kudy, nevádí, příroda je zde nádherná:

To ještě pořad není ten Temple:

A už je to tady, konečně jsme našli Temple:

Byl bohužel zavřený, ale Pavlovi se velice líbil ten lev:

A zde jsou ti Japonští důchodci, které velice pobavila naše úporná snaha zaplatit autobus předem (Nikola je fotí):

Tak tedy, Jardo, kudy na Horu?

Zatím pořád jenom ztrácíme výšku, Hora je nad námi!

A zeptat se není koho. Aspoň se ještě podíváme na žábu. Ta zde hraje nějakou záhadnou symbolickou roli, všude jsou žáby, ale nevíme jakou:

A už jsme na cestě džunglí k vrcholu:

Konečně jsme vylezli na vrchol. No, vlastně jenom do sedla mezi těmi dvěma vrcholy. Tam jsme se trochu posilnili, chlapi pivem a já dvěma kávami, a Pavel rezolutně prohlásil, že už nikam nejde, jenom na lanovku dolů. (Ona ta lanovka jela i nahoru, ale když Jarda tak trval na vrcholovém výstupu ...). Nakonec ještě trval na výstupu na alespoň jeden z těch vrcholů, a podařilo se, už jsme tady! A stálo to za to:

Za mnou je ten druhý vrchol, na který jsme už nešli:

A pod námi jsou rýžová pole:

Ještě tři vrcholové snímky:

A jdeme dolů. Pavel moudře čekal pod vrcholem, a meditoval u svatyně:

Však je pěkná, že?

Tak a teď už jdeme na lanovku.

Japonci chtějí také dolů, i ti nejmenší – dejte mi ten lístek!

Už ho mám, tak jdeme, ne?

Krajina je překrásná, a my už nemusíme šlapat, jedeme!

A už jsme dole, nutné a zasloužené občerstvení, chlapi samozřejmě pivo, no ono to bylo snazší. My s Peterem jsme chtěli kávu a dostali jsme zmrzlinu! Je těžké pochopit, jak si někdo může splést ‘coffee‘ a ‘ice cream‘, ale, no, vždyť my také ty japonské zvuky nerozeznáváme:

Ještě vzpomínka, jak jsme se drali nahoru (konečně jsme všichni, fotí nás ochotný a hovorný Japonec. Umí anglicky a je celý žhavý na konverzaci, a když my sotva lapáme po dechu):

A pohled na tu záhadnou žábu:

Úterý, 3.6. 2008

První den konference. Tak do práce!

Já jsem měla přednášku hned dopoledne, a to před obědem, ale naštěstí jsem se vešla do časového limitu. A zbyla ještě i nějaká ta minuta na dotazy, dobrý dotaz měl Jarda. Ono to asi nebylo příliš šťastné říct, že ontologie je stabilní část multi-agentového systému. Tak jsem to pak napravila ve čtvrtek v panelové diskusi. Ontologie je poměrně stabilní část, ale získávání a distribuce znalostí jsou velice dynamické, a na tom jsem postavila svůj příspěvek do panelové diskuse, které jsem ve čtvrtek předsedala. (Byla to docela fuška, dát dohromady panelisty, tedy vybrat vhodné a sladit jejich příspěvky, ale o tom až později.)

V úterý odpoledne měl přednášku Nikola, skončil trochu předčasně, ale alespoň to vzbudilo asi největší diskusi. Připravila jsem samozřejmě prezentaci a večer jsme to ještě probrali, avšak Nikola byl trochu strnulý, nepůsobil jako showman (což nevadí, že). Pak za námi přišel Oshuga, nestor této Evropsko-Japonské konference, a velice se zajímal o náš projekt. Slíbili jsme mu, že pošleme materiály. On totiž Oshuga je jeden z otců japonského projektu „počítačů páté generace“, který údajně zkrachoval. Ale dle mého mínění pouze předběhl svou dobu, která pomalu přichází.

Středa, 4.6.2008

Ve středu pokračovala česká šňůra, přednášku měl Michal, a šlo mu to velice dobře. Dokonce působil i živě, angličtina dobrá, prezentaci jsme večer předtím probrali, takže vše zatím OK, mám výborné studenty!

Ještě však pohled do přednáškové síně (Room 408, vpředu Nikola, Michal – mezi nimi v pozadí Funyu – kterému musím také napsat, vždy mi dává dárek, a Tomáš):

Uvnitř kongresového centra to bylo pěkné:

Odpoledne jsme pak měli výlet do japonských lázní, samozřejmě pod horou Tsukuba, zakončený japonskou večeří:

Sedí se na zemi, jí se tyčinkami a jídlo je velice pestré. Všichni tvrdili, že bylo také velice dobré, ale já měla opět své zaživačí potíže, tak jsem si to moc neužila. (Asi už bylo příliš té exotické stravy, už jsem moc dlouho na cestách – arabská kuchyně, finská, teď japonská, už se nemohu dočkat naší menzy a chodím se do protější samoobsluhy pro suché rohlíky. K tomu popíjím výtečný japonský zelený čaj.) Postaví před vás mnoho mističek, a pak za pomoci hůlčičky vydlubáváš z mističky kousek malé rybičky (nebo kdoví čeho). A Pavel na té zemi usnul. A večer mi pak udělal takovou ostudu, že o tom raději nebudu psát. Mám ho ráda, ale někdy jsou s ním opravdu nervy.

Čtvrtek, 5.6. 2008

Dopoledne krátké referáty, z nichž nejlepší byl hned ten první, nějaká Paula. Ale nikdo se nic nezeptal, tak jsem alespoň položila dotaz na „multiple inheritance“. Myslím, že byla ráda. Pak jsem šla chvíli psát Knihu, a odpoledne jsem ještě vedla tu panelovou diskusi. Proběhla velice dobře, byla to opravdu diskuse, ne jenom izolované presentace panelistů, pouze Anneli byla trochu zdlouhavá a nudná. Jinak všichni (včetně Japonců !) poslechli mé instrukce, aby příspěvky byly trochu problematické, provokativní, tak, aby vyvolaly diskusi.

Večer byla slavností večeře na rozloučenou, ale já jsem se omluvila, že a) musím dělat na Knize a b) mé zažívání se už opravdu bouřilo. Takže všichni odjeli a já se dala do práce. V tom mi zvoní na pokoji telefon, ozve se recepční, že by se mnou rád mluvil Mr. Kiyoki. A Yasushi – že mě tam postrádají a že pro mne přijede. Pavel „pochopitelně“ nic nevyřídil, ačkoliv jsem jej prosila, aby mě omluvil. Takže se nedalo nic dělat, nechala jsem práce a jela na večeři. No, přežila jsem to. Možná také proto, že tam byl klavír, a několik šikovných pianistů: Pavel, Jarda a ještě jeden Fin, jehož jméno jsem zapomněla. Střídali se a hráli opravdu pěkně. Dokonce i já jsem si s tichým pedálem nakonec trochu zabrnkala, ale jen tak, aby to nebylo moc slyšet. (Už se mi stýská po mém pianu.)

Pátek, 6.6.

Dopoledne ještě pár referátů a pak už slavnostní zakončení konference. Zde je Oshuga (ta pátá generace ...):

Společná fotka se sice moc nepovedla, ale přesto ji vložím (třeba bude mít Peter lepší):

Odpoledne jsem se vydala ještě na nějaké nákupy. Po velkém úsilí se mi podařily koupit yukaty pro Kajku a Verunku, no nevím, jak to dopadne, zda budou dobré a zda padnou. Ale jsou včetně japonských střevíčků a obi.

Kluci jeli na výlet, a já šla pracovat na Knize. Pavel sice zase nepříjemně naléhal, ale já opravdu nemohla, představa, že budu někde neustále hledat toalety, mě opravdu nelákala. Navíc, ještě jsem potřebovala mluvit s Yasushim a Kojim o další spolupráci, a vůbec o pokračování našeho přátelství, kterého si velice cením. A také schůze programového výboru.

Sobota, 7.6.

Dnes byl v plánu velký výlet do národního parku Nikko, a jeli skoro všichni Češi. Já ale zůstala na hotelu a pracovala na Knize. Jednak mi opět nebylo příliš dobře, a jednak jsem si říkala, že už jsem viděla temply v Koytu. Pavel opět naléhal, ale Peter mě podpořil („Pavle, nech Marii na pokoji“), načež Pavel prohlásil, že nemá peníze (nevím, kam je všechny dal a co s nimi udělal, vždyť skoro žádné dárky nekoupil), tak jsem mu dala 20000 Yenů, a byl konečně pokoj. A mám celý den pro sebe!

V klidu jsem sbalila kufr, trochu se prošla a psala a psala ... Kniha dostává konečně ten správný tvar a formu. Obsah byl v pořádku už předtím, no, skoro. Opravuji hodně i obsah.

Jelikož však Peter v národním parku udělal spoustu překrásných snímků, dovolím se některé z nich vložit do tohoto deníčku, jako bych tam byla s nimi, neboť po jejich shlédnutí mám přesně takový pocit. Díky Petere!

Petere, nebojíš se ho?

Temply v Nikó, na rozdíl od Kyota, jsou zřejmě laděny více do červena. Tam v Kyotu byl Zlatý a Stříbrný chrám, ale takovýto červený jsem tam neviděla:

A také pagody jsou evidentně červené!

Na dalším snímku je doklad, že lady Sibyl by měla radost, že?

Tak ještě jednou, díky Petere, jako bych tam byla s Vámi! Snímky jsou úžasné, turisté zdatní, i Ti páni profesoři:

Neděle, 8.6.

V 6 ráno vstávání, v 7 odchod na autobus. A pak už jen opět velice únavný let zpátky do Vídně, tentokrát mi to ubíhalo nějak pomalu, těch 11 hodin v létajícím autobuse se mi zdálo nekonečných. Vlak Vídeň – Ostrava, a večer ve Svinově na nás čekal Marek a odvezl Tomáše na kolej a mě do Háje, za což jsem byla velice vděčná. Moji studenti jsou nejen šikovní, ale navíc i hodní.